

Números entorn l'aigua

«Però l'aigua de Barcelona no ens agrada per a beure, malgrat que compleix tots els requisits sanitaris. Per això comprem una mitjana de 107 litres per persona i any d'aigua embotellada»

Per recordar la importància de l'aigua per a la vida, a la Cimera de les Nacions Unides sobre el Medi Ambient i el Desenvolupament (celebrada el 1992 a Rio), es va acordar d'establir el 22 de març com el dia mundial de l'aigua. Proposem uns números per reflexionar entorn l'aigua que consumim.

Per commemorar el Dia Mundial de l'Aigua vam visitar la dessalinitzadora del Llobregat amb companys de l'ACCC. La planta va ser inaugurada el 2009, després d'haver patit dues sequeres en què els embassaments van arribar al 10 i al 19%. En els darrers dies ha plogut, però feia mesos que no plovia. Malgrat això, els embassaments són al 66%, perquè la dessalinitzadora ha funcionat entre el 30 i el 50%. La construcció modular permet graduar la intensitat de producció segons les necessitats, però mai no s'ha d'aturar. La instal·lació, gestionada per Aigües Ter-Llobregat (ATLL), forma part d'una [gran xarxa](#) que abasteix cinc milions de persones, des de la Tordera (Maresme Nord) fins a Cubelles (Garraf), inclosa Barcelona. Només a la ciutat, l'any 2015 [ATLL va subministrar 96.886.584 m3 d'aigua](#). Segons el nombre d'habitants, cal atribuir un consum mitjà d'aigua d'ús urbà de més de 60.000 litres persona i any. Més de 165 litres diaris.

L'aigua potable que arriba a l'àrea de Barcelona té diferents orígens: dos rius, el Ter i el Llobregat, i el mar Mediterrani. També s'obté aigua dels aqüífers del Besòs i del Delta de Llobregat, però per a consum [és cada vegada més excepcional](#). L'aigua captada a superfície vol tractament en tots els casos. L'aigua de mar cal pujar-la de cota i, òbviament, requereix un tractament més intens que la dels rius; per això, és l'aigua més costosa de produir. L'aigua captada, un cop extret el clorur sòdic, s'ha de remineralitzar lleugerament amb carbonat càlcic, entre altres sals. De la mateixa manera que l'aigua de mar no és bona per als humans, tampoc no ho és l'aigua gairebé destil·lada. Un cop tractada, passa a l'estació distribuïdora de la Font Santa, prop de Sant Feliu de Llobregat.

L'aigua menys costosa és la del Ter perquè fa el viatge a favor de la gravetat; així va ser dissenyada i construïda la gran canalització a la dècada de 1950, que la duu fins a l'estació distribuïdora de la Trinitat. A més, és l'aigua que requereix menys tractament, que es fa a la planta del Vallès Oriental. Valor entremig costa l'aigua del Llobregat, perquè ha de pujar de cota i perquè recull residus de les explotacions de sal de Balsareny, Súria, Sallent i Cardona; és tractada a la planta d'Abbrera i entra al sistema urbà per l'estació distribuïdora de la Font Santa. Des que va entrar en funcionament una canonada de 15 km que connecta les dues estacions subministradores, l'aigua de qualsevol lloc de la zona metropolitana pot tenir qualsevol dels tres orígens.

Amb les sequeres vam aprendre a malmetre menys aigua corrent. El consum urbà d'aigua a Catalunya, segons l'Agència Catalana de l'Aigua, és del més sostenible d'Europa, amb [113 litres per persona i dia](#). Però l'aigua de Barcelona no ens agrada per a beure, malgrat que compleix tots els requisits sanitaris. Per això [comprem una mitjana de 107 litres per persona i any d'aigua embotellada](#) en vidre o en plàstic; una aigua que paguem, entorn [mil vegades més cara que la de l'aixeta](#), més cara que un refresc o que la gasolina. A més, cal tenir en compte que si aquesta aigua la comprem en envasos de cinc litres, cada any en rebutgem més de vint per persona. Si ho fem en envasos d'un litre i mig, cada un de nosaltres en llancem més d'un centenar; i, quan els envasos són de plàstic d'un sol ús d'una capacitat d'un quart de litre, cada persona en llancem uns quatre-cents vint-i-vuit. Números per a reflexionar.